

(finestra de gel) on per sortir abans s'havia de fer prèviament un forat al gel, per sort, nosaltres vàrem muntar un ràppel per salvar aquest obstacle. Sols restava l'últim tram de neu fet amb ensamble fins el coll entre les dues puntes. L'alçada es feia notar, però ja ensomiem el cim, faig un llarg de quart més, però amb les botes de plàstic i la roca mullada els passos són curiosos. La resta és cosa feta, blocs grans i fisurats fan que després d'unes onze hores d'escalada arribem a la punta Nelion de 5.188 m. el meu company Francisco i jo.

El refugi (una llauna per a tres persones) es troba a sota mateix del cim, cosa a agrair quan arribes, de menjar no en portàvem gaire i ni tan sols sac de dormir, només una funda de vivac i una ràdio de 2 m. (s'ha de veure com canvia la forma de fer muntanya, oi?), però almenys ens va fer passar uns agradables moments xerrant amb els companys del camp base.

Jordi Barrancos

Corredor Ice Window

La nit va ser fresca dins les nostres fundes, i encara ens faltava el descens, però això sí, els estels brillaven amb una claretat un xic diferent de com es veuen a Barna.

El descens llarg i amb trams descompostos, ens feia perdre alçada lentament ràppel rera ràppel, les instal·lacions estaven muntades amb cintes, mils de cintes, podrides i per podrir. En un dels ràppels al company li van lliscar dels peus uns bons pedregots i com és natural va fer blanc en una de les nostres cordes hidròfugues que portàvem, així que vinga, a improvisar per continuar baixant.

A migdia arribàvem al camp, un bon tec ens esperava. A la tarda dos companys varen poder saltar amb parapent des de la punta Lenana. Sols restava descendir fins a l'entrada al parc amb els porters. Així concluïem els nostres dies de muntanya a Kènia començant uns dies de turisme per un país tan contrastat com és aquest.

**Jordi Barrancos i Solera,
amb cinc companys del Centre Excursionista Puigcastellar (Santa Coloma)**